

SURT EL
DIVENDRES

LA TRALLA

Diputació. 262

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per las aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en materias relligiosas, políticas y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

L'altra denuncia de LA TRALLA

El divendres á la tarde varen personarse á la nostra redacció tres ó quatre senyors (per cert molt amables) junt ab un sargent de la policia (també molt amable y andalús) y 'ns varen donar la noticia de que venian á recullir els exemplars, clixés, motllos, etc., etc. del número extraordinari de LA TRALLA dedicat á commemorar la gran data de la proclamació de la República independenta de Cuba, notificantnos que estava denunciada la edició.

No 'ls varem poguer servir en tot lo que 'ns demanavan perque la edició estava agotada desde 'l matí y no teniam ni un número per remey, á casa.

En cambi, no varem tenir inconvenient en deixarnos recullir els clixés que pesavan com un dimoni.

Per lo que més nos va döldre l'incantament (be li hem de donar un nom ó altre) dels gravats, va ser perque la Redacció de LA TRALLA teria acordat regalar al Govern de Cuba, els clixés corresponents á la gloriosa bandera cubana y als retrats dels insignes generals cubans y 'l del molt digne President d'aquella República, afortunada germana nostra.

Tot seguit nos varem reunir els que fem LA TRALLA y varem acordar el plan de conducta á seguir devant de la disposició fiscal, y aquests acorts sí que 'ls nostres lectors nos han de perdonar que no 'ls publiquem, en atenció á la integritat del nostre personal.

La qüestió es que 'l disapte varem anar á felicitar al simpátich senyor Cónsul de la gentil República Cubana...

De manera que ja torném á serhi. Encare están pendentas de judici las causas que se 'ns instruheixen y betaquí que n'hi afegim un altra. Tenim més paciència que diners y ja 's poden amanir els que 'ns la vulguin fer perdre.

Aixó en sério vol dir lo que hem dit ja altres cops y que no 'ns cansarém de repetir: Que sabem ahont aném y perque hi aném; que tenim fé absoluta en nostres ideals de llibertat. Que donarém la vida si convé per ella y que estém disposats á invertir constantment totas las nostras energias y activitats pera que no t'igui 'l dia en que poguém veure al poble tot, defensantla aquesta llibertat, que es la bona y la que ha de fernos dignes de formar en la moderna civilisació.

No 'ns volém pas deturar á veure si tenen rahó de denunciarnos y si es de justicia 'l perseguirnos. Tampoch ne treuriam res de tot aixó. Nosaltres no volém distreurens ni perdre temps. Nos hem imposat la misió de fer conèixer la veritat á costa de tot. Volém que 'l poble la conegui perque no 's deixi enganyar may més pels socis aprofitats que tenen l'encàrrech de concitar ódis entre 'ls catalans; volém, una dia y altre, sempre y á tot' hora, escampar la bona nova fent la llum en els cervells y la dignitat en els cors. Volém, finalment, que vingui un dia que no sigui pecat abraçar las banderas, vinguin d'ahont vinguin y sian d'ahont sian, mentres signifiquin progrés y llibertat.

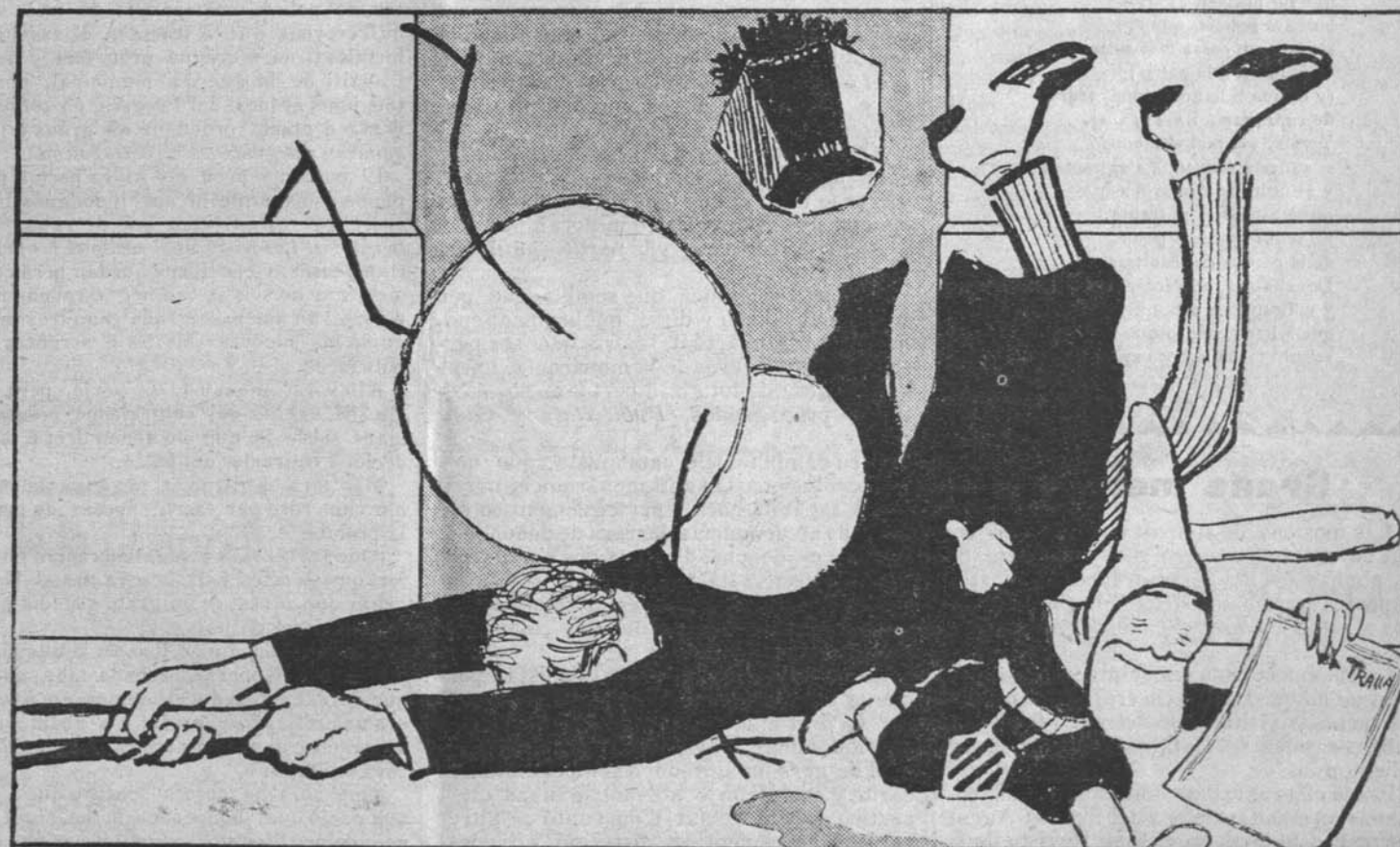
Tenint tanta feyna queda explicat que no 'ns quedi temps pera fixar l'atenció en els obstacles que 'ns pugui posar el secular enemic de la nostra Pàtria.

Contestém com sempre, amichs y germans, ab aquell crit que ho vol dir tot: ¡Visca Catalunya!...

GNOM

Apúnten

¡Fuego!!

Cap á Fransa

Diguim, senyor Villaverde, ¿qué significa, qué's parla, qué hi ha de vritat, contesti, en la protesta que s'alta de las societats que vetllan per la industria catalana? ¿Val la pena, es una cosa de verdadera importancia, ó es la eterna pedigueña que sense motius s'exclama? Jo ho ignoro: li confesso, si lo del tractat ab Fransa va de broma ó va de serio, ó ja figura en el pacte de la visita propera que Paris espera ab ansia al objecte de donarnos... alguna admetlla ensucrada. Ni may he gastat malicia, però li soch franch, m'estranya tota aquesta polsaguera de la industria catalana, y he de creure la protesta, y he de pensar d'una banda que si el rio suena es fácil que s'acosti una desgracia, coneguda la pericia dels padrastes de la patria, y per aixó considero que la cridoria que s'alta es de justicia y la porta una sospita fundada, sobre lo de la visita que's farà á Paris... de Fransa, y que pot dur la ruina d'alguna industria de casa, perque, senyor Villaverde, la amiga Fransa no bada, y coneix de lluny el panyo y ha sentit l'olor de llana d'una nació quixotesca que s'acosta fent gala, y's considera felissa entre techs y coloraynas, encare que sigui á cambi d'una concessió que acaba ab las poquetas industrias que encare tenim á Espanya. Un consol podrà quedarnos si aixó arriba á confirmarse y veyém desaparèixer las industrias de que's tracta, y es que de totas maneras no'ns trobarem á las capsas, y'ns quedarem una industria que no sofrirá cap baixa perque no té complacencies ni enredos y moixigangas, ni tractats que l'empresonin, y no té amistat... ab Fransa, es l'industria dels atracos y robos de tota classe, que al últim ha de quedarnos per la vergonya d'Espanya, fins que arribarem á veure qualsevol dia á la Rambla com á vostá se'l despulla deixantlo net de butxacas, mentres li dirá'l Tarotás, ó'l Barreja ó'l Sargantana, que no protesti ni cridi buscant policia, que are s'ocupa en cosas més serias de benefici á la patria, (y es que li haurán donat ordre de capturar á LA TRALLA). Y vaja, del mal al menos si aquesta industria s'aguantia, y al últim se desarmaria sense molestias ni trabas, no sentirém tanta pena de la pérdida de las altras. Donchs apa, corrents, depressa, y enllestiuos cap á Fransa, que á Paris, per lo que diuen, se'ls hi torna la boca aygua.

PEP DE LA TRALLA

Grans mercés

Las mostrars de simpatia que havém rebut durant tots aquests dias ab motiu de la publicació del extraordinari dedicat á la nostra germana la República de Cuba, nos alentan á seguir el camí que'ns hem imposat.

La colonia cubana resident en aquesta capital no ha quedat pas enrera, essent moltes las cartas y visitas que havém rebut dels cubans residents á Catalunya oferintns y felicitantns.

Entre ellas agraím infinitament las entusiastas manifestacions del il·lustrat Agent Corresponsal de la important Revista de la Habana "El Figaro" al qual desde aquestas columnas testimoniém la nostra simpatia y agraíment, pregantli ho traslladi á la redacció d'aquell periódich il·lustrat.

A tots els orguens de la premsa nacionalista que 'ns han fet manifestació de simpatia y germanor, als demés periódichs que en bé ó en mal s'han ocupat de la nostra edició y á tots els entusiastas amichs y conseqüents llegidors nostres, los hi doném desde aquest lloch grans mercés y ab ellas el testimoni del més coral agraíment de

La Redacció de "La Tralla".

DENUNCIAS...

Als obrers catalans

La inteligencia es un dó natural que ab variat desenrotlló posseheix tot individu sá.

Lo saber, los coneixements, la ciencia, son uns dons, no nats en l'individu, puig s'adquireix ab l'estudi lo treball mental y la ajuda cuantitativa de la inteligencia.

D'intelligencia en més ó menys graus ne té tothom.

De saber ó coneixements l'individu té sols los que ha pogut adquirir.

Peró ab la intelligencia que tingui y ab los pochos ó cap coneixements que posseheixi l'home té per rahó natural un saber relatiu, una noció general de tot lo que l'envolta, una opinió reflexe del medi en que viu y una deducció propia de tot lo que pensa. Y d'aixó se'n diu lo sentit comú.

Obrers catalans, aixó es lo que vos demano: sentit comú.

Perque capiu ben be lo que avuy vull exposar no os demanaré que esforcem la intelligencia. Per entendrem no caldrá que anyoreu aquellas horas necessaries pera instruirvos, que os ha robat la lluyta per la vida y la injusticia que impera.

Penseu y deduhiu per lo que no os falta, per lo que sempre han tingut los fills de aquesta terra: sentit comú.

Sols faré quatre preguntas, en general als que son enemichs, adversaris ó tantsols indiferents á las doctrinas del Catalanisme.

¿Es veritat que no sou catalanistas perque teniu altras ideas que creyeu millors?

¿Es veritat que tots, sens excepció, protesteu de la manera com sou governats?

¿Es veritat que'ls que avuy governan sols poden considerar com enemichs seus als que treballin pera ensorrarlos?

¿Es veritat que en totes épocas los que han tractat de fer obrir los ulls al poble y enderrocar tiranias han sigut sempre perseguits?

Suposo que un sí unánim contestará en aquestas veritats que son axiomas.

¿No es aixís?

Donchs be, apliquém aquestas veritats en los moments actuals y vis á vis dels dos grans moviments, lo republicá y lo catalanista que avuy'ns divideixen.

Posém cara á cara lo Govern y l'individu: aquest, sentintse mal governat, odia al que'l mena, y per llibertarse del jou que sofreix, s'acobra á la idea ó nucle que més garantia li ofereix per deslliurarlo (primera y segona pregunta). Los que governant per sa banda, guiats per l'esperit de conservació, combatirán y perseguirán á la idea ó nucle que considerarán més perillosa y atentatoria á sos corcats principis. (Tercera y quarta pregunta).

¿Quin es, donchs, dels nucle republicá y catalanista lo verdader enemich del Govern y, per lo tant, el que tenen d'acoblar-se tots los que sentiu l'esperit de millora?

Aném á veureho, y'l sentit comú que jutgi'ls fets.

Lo partit republicá, que sembla que per ser revolucionari y dirse públicament enemich del régim actual, tindria que ser perseguit pels Goversns de la monarquia, fixeu-se com gosa de tota la llibertat en sos meetings, propagandas, Publicitats y Campañas.

Y en cambi'l nucle catalanista, que no's diu revolucionari ni anti monárquich, mireu com li tapan la boca y persegueixen sos periódichs ab denuncias darrera de denuncias.

¿Quin es, donchs, d'aquets dos partits que ab sa creixensa fa tremolar als responsables y mantenedors del estat actual de cosas, engendrador de totas las calamitats que sofrim?

Lo catalanista, sols lo catalanista, perque es un moviment honrat de tot un poble que va dret á la fi que's proposa y que no podrà dominar may cap Moret enviantli á ferli de gefe un agitador á sou per enlluernarlo y entretenirlo ab moixigangas que'l portin com un remat d'un cantó al altre, perque inconscient se distregui ab cuestiones sense importancia y no pensi en instruirse ni en millorar son estat social; mentres los Goversns ab tota tranquil·litat se cambian fentse passar lo turro d'una má á

l'altra, malversant las subors del poble á cabassadas y agarrotantlo ab contribucions de tota mena que sembran arreu la gana y la miseria.

Per aixó no son peseguits los republicans y'ls deixan estar tranquils y fins los ajudan á que tinguin gefes y fagin Unions, perque cal que ho entenguen be, obrers catalans, tant aquestos gefes com la Unión Republicana no han treballat may pera enderrocar la monarquia, sa feyna es sols la d'entretenir al poble de bona fé que té sentiments republicans.

Y pera aixó fan que s'acoblin y sols obeixin á un gefe único, perque estant segurs d'aquest gefe, ja están segurs de tot lo que farán los republicans.

Quanta diferencia ab lo Catalanisme, de aquí que'l persegueixen, al veure que's una forsa que no podrán may fersen amos.

Per aixó fan esforços pera destruhirlo y ofegar sa veu. Es una lluyta de potencia á potencia que no pot acabar sinó ab la victoria completa d'un dels contendents.

En lo nostre camp no las hi trobaran may las masses inculcades que creguin cegas al remader á sou, que las porta á fer el joch del poder que las esclavitzia.

Los catalanistas no badan. Cada un es un catalá que treballa pera son millorament y sa llibertat y tots junts per la de Catalunya; no s'entretenen los catalanistas ab meriendas y Casas del Pueblo; fundan escolars y en ellas s'instruheixen y crean una generació ab idees justas y enlayradas.

¿Veyeu per qué es perseguit lo Catalanisme: Perque es l'enemich irreductible de tot lo dolent, lo vell, lo podrit, y tot lo podrit, dolent y vell es lo que avuy defensa pam á pam lo que la corrent de llibertat y vida tart ó d'hora té d'arrebassarli.

La persecució es l'espill de la bondat de una doctrina. Tot partit que fa por als que governan es que defensa la causa del poble.

Obrers catalans, jutjeu vosaltres mateixos y obrint los ulls á la veritat, que sigui'l sentit comú el que vos ensenyi'l camí de la llibertat y de deslliuransa.

JOAN CALMA

A n' el Progrés Autonomista

Ja deuen estar enterats nostres llegidors de lo ocorregut dissapte passat á n' el Progrés Autonomista.

En commemoració del tercer aniversari de la proclamació de la República Cubana, dita societat va adornar la balconada que dona al carrer de Jaume I ab un domás ab els colors de la bandera catalana y ab una bandera cubana.

Aquest acte, que solzament representava un cortés sentiment de simpatia envers una nació amiga, que ha emprés el vol cap el camí de la perfecció, ha tret de pollaguera als hidalgos de la meseta que el govern central exporta continuament cap á Catalunya, pera que fassin la nostra felicitat.

En quant nostre guapo ho va sapiguer va destacar de son quartel general un inspector de policia acompanyat de tres agents, qui creyent que's tractava d'assaltar una fortalesa, no's cregué prou fort y reclamá l'auxili de la guardia municipal, penetrant tots junts al local del Progrés, en columna cerrada d'atach, ordenant ab grans crits, que quitaran enseguida aquello del balcón.

El conserje prou els hi va portar paper y ploma demanantlosi que li donguessin la tal ordre per escrit, com era de rahó; pero.... ¡maranjas! Las palabras el viento se las lleva deuran pensar, y els escrits quedan pera comprometer; y no sols se van negar rodonament sino que van amenassar que si no treyan desseguida las banderas las faria arrencar per la policia.

Allavors fou quan lo conserje, pera evitar que 'ls agents del centralisme posessin sas mans sobre lo que no tenen dret á tocar, se decidí á retirarlas del balcó.

Més tart el guapo se negá igualment á donar cap ordre per escrit, apesar de mantenir la prohibició.

¿Que tal seria la etzegallada quan no va voler que constés baix la seva firma! No's pot negar que aquest es un gran sistema pera refugir responsabilitats.

Y are entrém á n' el fons de la qüestió.

¿Es que'l Gobernador bada tant, que creu que encare estém á n' els temps en que Cuba era una colonia espanyola, y's podia prohibir sense més ni més la pública ostentació de la seva bandera?

¿Qué no s'ha enterat encare que Cuba es una nació qual independència ha sigut regonogada per l'Estat Espanyol y per tots els demés Estats del món?

¿Qué diria si'l President de la República de Cuba manés arriar la bandera espanyola de qualsevol local de la Habana?

¿No ha pensat que are si l'Estrada Palma aixís ho fes, el Govern d'Espanya no podria dir res? Perque tant dret té la bandera cubana á onejar en un balcó de Barcelona, com la bandera espanyola en un balcó de qualsevol ciutat de Cuba.

Y si la bandera cubana estava enarbolada en el balcó del consulat de Cuba ¿per qué no ho podia estar en lo local del Progrés Autonomista?

Peró tal vegada ens digui que dita ensenya ofenia sos sentiments monárquichs y patriótics.

Peró si tal ens digués li fariam las següents preguntas:

¿No recorda haver vist may la bandera francesa en els balcons d'entitats republicanas el 14 de Ju iol. dia de la festa nacional á la vehina República?

¿Cóm es que may li ha donat el rampell de ordenar que fos retirada?

¿Com es que apesar de que dita fetxa commemora la gran revolució francesa, que va portar al patibul al Rey Lluís XVI de la dinastia dels Borbons, els seus sentiments monárquichs may s'han sentit ofesos?

¿Cóm es que apesar d'haver sigut causa dita revolució d'una guerra entre Fransa y Espanya, per haver volgut venjar el rey d'aquesta nació á son parent Lluís XVI, guerra que fou desastrosíssima pels espanyols, no s'han ressentit sos sentiments patriótics?

No sembla sino que 'ls monárquichs centralistas se guardan son patriotismo pera ferlo servir solzament d'arma pera perseguir als nacionalistas catalans.

M. RIU

Una película

Ja feya massa temps que reposavam. Ja ho veuen. El número extraordinari de LA TRALLA ha sigut denunciatiu y recullit (vaja recullit nó, perque ja era agotat), y s'instruheix causa no sabem encare per quin delict, però á la cuenta deu ser molt gros el pecat á jutjar per la furia ab que ha anat la cosa.

Nosaltres vam tenir un espant d'alló més gros. Figúrinse que'ns estavem tots tranquils y contents á la redacció, quan tot de cop ¡Pam, pim! Trucan á la porta.—¿Quí hi ha?—Abran ustedes al Juzgado!

Es clar, desseguida tots vinga tremolar... Va desseguida!

Entran: un, dos, tres, quatre entre senyors y policías.—¿Qué volian?

—Nó, nada. El número de los pebrotos y tomatechs, y los cliqueses y demás artefactos.

—S'ha acabat l'arrós.

—¿Qué dice ahora?

—Que no hi han números.

—Bueno, pues, los grabados.

Un mosso que tenim que es grabat de la verola, encare fuig al sentir aixó.

—Aquí'ls tenen.

—¿Y que pesa!

—Se ha de padecer, hijo.

La cuestió que entre una cosa y altra se ens van emportar la mar de material, y encare per torna vam haver de firmar papers. Vaja, empaperats, veíhoquí.

En vista d'aixó, la por que'ns va venir va ser d'alló més tremenda.

En Vic s'abrassava ab l'Gnom, en Redena s'amagava sota la barba d'en Fibló, en Katalá va perdre las ulleras y en Delclot hi estava amagat á sota. Y no vos dich res de en Pep de la Tralla, que li va disminuir la panxa un ó dos kilòmetres.

A n'aquell mosso grabat no l'hem tornat á veure ab tot y haver posat un anunci al Diluvio.

El cunill del Gnom anava deixant olivetas en el paviment, en M. Riu estava fent un... apellido y tota la germandat de dibuixants: aquell de la solfa, l'Ostia, en Bó, en Papus y'l seba d'en Guifre se varen amagar á la butxaca de la ermilla del nostre Floras que se sembla molt al administrador.

El bullit era tan gros que'l porter va entrar y va renyar á n'en Riu perque era' que feya més gatzara, y li va retreure devant de tothom que un dia va deixar á la escala miserias de cavall que se li havian quedat en els peus.

En Pere B. y en Manau li varen donar la rahó al porter, y llavors la cosa's va calmar una mica.

En Pere B. y en Manau se mantenian en una actitud seriosa, perque aquestos senyors son la nota de respecte de la casa.

Estavam, donchs, ja mitj tranquils, quan de cop se sent un gran espatech y'ns trobém al demunt á n'el més Sabatassas de tots, que brincava contra en Katalá y escometia al Gnom, á n'el Fibló y á n'en Vic y á n'en Riu y á n'en Redena etz.

Allavors varem reaccionar (sempre s'ha

de coneixer que som reaccionaris), y veient que la policia no tornava, nosaltres sí que ens posém a cantar l'Himne Cubà, tot victorejant a la novella República, la hermosa Cuba, la gentil pubilla americana, exemple de pobles valents y aymants de la verdat de la llibertat...

S'ha acabat la pel·lícula.

LLUM

SUSCRIPCIÓN

para sufragar la multa de 125 pesetas impuesta a LA TRALLA.

Quota única, 10 céntims

Suma anterior, 474'40 pesetas.

César Serra. - Santiago Torruella. - Francesch Serra. - Santiago Calvet Oriola. - Francisca Tugues. - Joseph Millán Canizar. - Mossén Joan Fivaller E. - Mossén Borra. - Un anarquista. - Un clergue que prega y trevallà per la llibertat de la terra. - Jaume Fainé. - Anton Vila. - Joan B. Morató. - Joseph M. Morató. - Rafel Morató. - Dolors Morató y Portell. - Lluís Portell. - Francesch Olivéras. - Joseph Bonastre. - Baldomer Morató y Pou. - Tomás Morató y Pou. - Dolors Morató y Font. - Matilde Morató y Font. - Un catalanista fins lo moll dels ossos. - J. Vergés. - M. Badia. - B. Romeu. - M. Gómez. - J. Prat. - J. Casas. - A. Solá. - P. Bartolí. - J. Casas. - J. Barrull. - M. Fontanet. - R. Segovia. - F. Freixas. - J. Bayés. - V. Bordas. - R. Urdeix. - J. Pinol. - Ll. Vinals. - M. Sans. - N. Coderch. - Ll. Teixidor. - E. Millat. - J. Riera. - A. Prat. - J. Grañé. - J. Bayó. - D. Gros. - M. Traveria. - B. Prat. - P. Gambús. - A. Solá. - J. Manassanch. - E. Manassanch. - Jaume Duñó. - N. Garreta. - B. Bonshoms. - J. Fontanet. - R. Viñas. - P. Borrás. - J. Servat. - A. Marfull. - M. B. - J. Casanovas. - F. Rubinat. - Miquel Laporta. - Modest Feu. - Enrich Laporta. - Joseph Coma. - Cristina Mercedes. - Jacinto Laporta. - Jacinto Torra. - Francesch Vergés. - R. Pi y Tomás. - Ramon Navarro. - Rita Busquets. - Joaquim Forgas. - Estanislau Mateu. - Joseph Aleu. - Joan Miserachs. - Joan Camps. - M. Pascual. - Joan Busquets y Fortuny. - Antoni Busquets y Tenas. - Ramon Laporta. - Alfret Laporta. - Francesch Mestres. - Manel Mestres. - Lluís Vergés. - Francesch Coleta. - C. F. - Un graner. - Joseph Pereyra. - J. M. Vich. - David Durán. - J. R. - P. B. - Ll. S. - Jaume Canals. - Antonia Badia. - Gayetà Vialta. - Agneta Pedrosa. - Joan Munné. - Agneta Virgili. - Maria Carol. - Maneleta Rosich. - Ernestina Huguet. - Maria Llosas. - Tereseta Badia. - Elvira Badia. - Concepció Curet. - Mercè Carbonell. - Quimeta Carbonell.

Vilanova y Geltrú

Joseph Roig Ventosa. - Joseph Carbonell. - Joseph M. Bové. - Gustau Galcerán. - Francesch Pascual. - Joan Farré. - Feliu Ballesté. - Joseph Turull. - Miquel Alimbau. - Joan Solé. - Francesch Casañas. - Anton Comas. - E. Canellas. - Joseph Soler Compte. - F. Fontanillas. - Jaume Vinals. - Anton Blasi. - Un reconegrat. - Ramon Farré. - Pere Escofet. - Anton Carbonell. - Joan Carbonell. - Francesch Carbonell. - Ramon Rovira. - Carbassó del carrer del Bisbe. - Joan Olivé. - Francesch Olivé. - Anton Malgoborn. - Marcelo Tenim. - Ramon Per temps. - A. Coldeforns. - J. Robert. - Jaume Romeu. - Un autonomista. - Joan Port Cuadras. - Francesch Miracle. - E. Maspons. - Francesch Rosell. - Emilia Rosell. - Tereseta Rosell. - Pere Oliva. - Joan Miquel. - F. Sabatés. - P. Bernal. - J. Diviu. - Emilia Blasi. - Pepet Bové. - Tereseta Nin. - Pere Vidal. - Maria Bové. - Un federal. - Per Catalunya.

Total, 491'00 pesetas.

(Seguirá.)

MORTS RESUCITATS

Als periodistas castilas

Una vegada més s'ha posat de manifest la lleugeresa ab que obran sempre 'ls polítics espanyols, y els periodistas castilas. Es veu que com més va més ximple's torna 'l pobre Quixot. Fa quatre dies que donavan per mort y

enterrat a n'el Catalanisme, y els mateixos que aixó deyan are surten tots entutismats dihent, no que ha resucitat el Catalanisme, sinó 'oh horror! el separatisme, y parlan de crímenes inicuos y de locuras separatistas y demanan (com a bons hidalgos) al govern que 'ns fuselli y després que venti las cendras perquè no quedi rastre d'aquesta malehida hidra que tantas horas de dormir els roba, ab la vista fixa sempre a la menjadora, que es per ells el suprem ideal.

¡Pobres Quixots! Infelissos nyébits! Avuy 'ns feu riure com ahir ens feyan fàstich. Digueunos separatistas, digueunos crimalles, digueunos locos, que nosaltres no 'ns enfadarém; primer, perquè no valeu la pena, y segon, perquè els vostres udols y 'ls vostres insults son precisament la forsa impulsora que farà que més aviat ó més tart hagueu de regoneixer a la forsa, lo que avuy a la forsa preteneu 'oh, esbirros! ofegar.

De exemples d'aquestos la historia d'Espanya n'està farcida.

Sabém ahont aném; sabém qui sou, y per aixó no 'ns prenem en sério las vostras quixotadas; encare que no oblidém que sou els genuins successors d'aquells mateixos que recompartintse 'ls infelissos indis mercadejavan ab carn humana y ompliren de sang y llàgrimas unas afraus avans rialleres y tranquilas; d'aquells mateixos que establiren en cada poble un estacionero que disposava de la vida y honra de tots sos habitants; d'aquells mateixos que horroritzaren a Méxich y 'l Perú ab sos degollaments fets a sang freda, y ab uns crims tant espantosos, que l'home 's resisteix a créurels; de aquells valents, en fi, com Hurtado de Mendoza, que tallava las mans dels presoners; com Francisco de Quiñones que 'ls esquarterava, ó com Alonso Reinoso que 'ls amarrava a la boca dels canons enjagantlos enlayre, y penjava d'una pica y feya atravesar per una pluja de sagetas lo cos del brau Caupolicán, qui, després de defensar la independència de la Araucania ab un valor digne dels grans héroes, moria desafiant y malehint a sos aborribles vencedors.

Y aqueixa set de sang y bárbara crueltat pera ofegar las causas més nobles, ha sigut sempre la táctica vostra; que ho diga sinó 'l tribunal de la inquisició llevant a la repugnant foguera a milers d'infelissos sols per lo crim de no esser catòlics, etz. etz.

Aquella mateixa táctica es la táctica vostra d'are, oh ilustres castilas!

Si tot aixó es cert, si bé sabém que la mala fé y la maldat son la vostra característica, sabém també que apesar de las vostras bravatas, de vostres insults de hidalgo degenerat haveu hagut de regoneixer per forsa la llibertat de tots aquells pobles: un dia al Méxich, al Perú, y últimament a Cuba, Filipinas, Puerto-Rico....

Ahir donavau per mort al Catalanisme, avuy torneu a dir que ha resucitat. ¡Ignorants! ¡estúpids! Si formessiu part d'un poble mitjanament civilisat y menys idealista, hauriau estudiat a fons el gran moviment nacionalista, y vos hauriau convensut que enlloch de minvar va arrelantse més y més cada dia dins tots els ordres de la vida catalana, tant dintre las arts y las lletras com dintre la part política. Si aixís ho fessiu, veurieu com tot el jovent català que avuy puja afanyós de vida nova figura dintre 'l moviment nacionalista.

Pero cá; vosaltres no haveu nascut pera viure la vida de la realitat; com el pobre Quixot esteu destinats a tornar descalabrats y decrepits, a pasturar pels herms immensos de la verge Castella, d'ahont may vos hauriau d'haver mogut pera bé de la Humanitat y de la civilisació.

Vosaltres de la mateixa manera que avuy diheu que havém resucitat, tornareu demà a dir que som morts y ben morts; més quan aixó repetiren, nosaltres vos contestarém com sempre: los muertos que vos matais gozan de buena salud.

FIBLÓ

Lo de la Controversia

Els representants del Sr. Cuadras de Martaró ens diuen desde 'l Nuevo Ideal que donan per terminada la seva misió deixant l'assumpto al fallo de la opinió pública pel motiu de no volguer acceptar com a jurat al Sr. Comaposada al que proposem nosaltres. En cambi, nosaltres no donem l'assumpto per terminat perquè deixem en peu la proposició. En quant a esperar el fallo de la opinió pública estem convensuts de que aquesta ja fa temps que 'l té dictat aquest fallo que per cert no resulta pas favorable al Sr. Cuadras.

Ja 'ns ho vam pensar que tractant ab qui tractem la cosa acabaria en punta.

Els representants del Sr. Llangort

PEGUEU... PEGUEU.

Sembla que 'l nacionalisme ha entrat en una nova época de repressió al estil de quan eram cuatro locos; es denuncia a LA TRALLA, al mateix temps que 's prohibeix un sopar pera commemorar abdós actes de llibertat d'un poble, pel mateix motiu fan treure uns penons dels balcons del Progrés Autonomista, y ab tot aixó ja 's creuen nostres desgovernants havernos estés la papleta de defunció.

Lo Catalanisme, com ja s'ha dit mil voltes, no s'aturará may de sa línia marcada, encare que gegantinas trabas s'oposin a son desenrotlló, no es pas cap cosa xorca, a semblansa de cap partit espanyol, com molts creuen; es un mohiment apoyat ab fermesa per los drets d'història y naturalesa lligadas abduas cosas tant fort, que han arribat a formarne una de sola forta, tan forta que no hi ha empentas per poderosas que sian, capasas d'aturarlas.

Cada vergassada de nostres junyidors, es una nova llevar que arreu s'escampa, es una propaganda molt més ferma, que la que poguém fer nosaltres ab nostre esforç; ab aixó, companys trallayres y no trallayres, no vos espanteu pas, cada vergassada una visca a Catalunya, cada cop més fort, ab més verí, ab més intenció, y ells mateixos serán els que ab sos desacerts y represions ens portaran més depressa al dia inmensament falaguer pera 'l que tots treballém, que 's el que podrém cridar fort ab llibertat completa sense consentiment de ningú, aquell

VISCA CATALUNYA....

Joan Jaumandreu.

LOS DOS ESTELS

Eran dos noys.

Jugavan cada diumenge al terrat y ivinga jugar!

Peró, quin jugar: ab perill de trencadissa. A qué jugavan? Als jocs de moda. Are a balas. are a baldufas, are a bolets, are a... aburrirse.

Ja feya temps que hi jugavan a n'aquest derrer joch. Pobre quitxalla! semblavan inglesos ab aquella malaltia: l'spleen.

—Y donchs, ¿qué no jugueu?

—No, senyora: no sabém a qué.

—Feuse un estel, are que fa ventet.

—Te rahó.

Y 'l diumenge següent ja me 'ls tenen ab los estels als dits y ab ganas d'enlayrarlos.

Se 'ls havian fet, dirigits per llurs pares, bastant significatius: l'un era las quatre barres catalanas, l'altre la bandera rojo-gualda.

—A veure quin pujará més!

—Lo meu, home.

—Oh, aixó ho veurém.

Y a la una, a las duas, a las tres... Ve una ventada y 'ls estels, es dir, l'estel gualdo anava volant enlayre. L'altre... no podia móures.

—Qué ho fá que 'l meu no puji?

—Ah, noy...

Y estavan tots amohinats, quan varen pujar llurs pares.

—Miri, miri pare que 's amunt el meu!

—Lo meu no vol enlayrarse. ¿Qué ho fá?

—A veure. Es que te massa cúa. Una cúa pesanta, càrregas insostenibles, massa pés. Treunhi una mica y veurás com pujará.

Y dirigintse al altre senyor, partidari de la harmoniosa y sus consecuencias, li digué:

—Veu? lo mateix que en las nacions; ab massa carga no van may endavant; per obrirse pás una nació necessita sols las cargas precisas. Miri, miri com puja are l'estel del seu fill sense tanta cúa... ab la precisa...

Y vaya si pujará l'estel de las quatre barras el dia que deixi la qua...

MARIA PELLICER Y SALA

CASTANYAS RURALS

BROSSA DE VALLS

En lo cassinet dels frateros corren mals vents. Alló apoch apoch va esmicolantse, y quan los puntals del municipi s'ensorrin al pés del xífec K. s'imposará la gran esquellotada.

Y... ja que 'l periódich que la casa del pueblo subvenciona 's permet inmiscuirse en assumptos de la Associació catalanista, jo també, abusant d'un dret (que sols es privilegi dels frateros), avuy tractaré, encare que ab repugnancia, de cosas que passen en l'interior del cassinet del apat.

No he esbrinat encare 'l motiu, pero públicament se sap, que 'ls dependents del café de la Unió convencional s'han declarat en huelga. ¿Per qué? Malas llenguas (sens duple) van dibent que 'ls quefes de la legalidad ó sangre, volent fer economias, han

determinat rebaixar lo jornal dels pobres mossos y aumentarli las horas de treball.

Aixó deu ser una calurnia. Aixó deu ser que algun individu despechado vol ridiculisar als puros, virtuosos y regeneradores de la humanidad.

Els, que indirectament han portat a la miseria als pobres obrers de la localitat; que en mitins y conferencias aconsellavan als treballadors que no fossin víctimas de la explotació dels tiranos burgesos; ells, que sostenen la teoria de que l'obrer ha de guanyar lo necessari pera cubrir las sevas necessitats; ells, que als fabricants y patrons los hi han dit esbirros, lladres, explotadors, granujas y cors de hiena, no pot ser que are ells tractin d'esplotar a mitja dotz-na de mossos de café en la mateixa mansion del progreso y regeneración popular.

Si aixó fos cert, seria una infamia y una vileja; no potser que 'ls que 's diuen REPUBLICANS (obrin molt la boca) hagin pogut transformar-se fins a arribar al nivell d'aquells ambiciosos y esbirros burgesos.

No potser que Padró, Vives, Oller, Camps, Bertrán y demás farsants de restaurant, molts ahir federals y avuy unitaris, consentin que caygui sobre ells el vergonyós dictari d'EXPLOTADORS DE LA CLASSE OBRERA.

Devant d'aquesta mostra fraternal de la Unió comercial, no hi cap més que reproduhir lo que diu El Porvenir:

«Así va bien, que el pueblo despierte; estaremos a la mira de lo que resulte.»

ALSA-PRÉM

Valls 27 Abril 1905.

Port de la Selva

Sr. Director de LA TRALLA.

D'un quant temps a n'aquesta part sembla que 'ls marins vulguin rescabarse de la gloriosa fama de que van rodejats, y a aytal objecte no fan altra cosa que donar ordres y disposicions arbitrarias a fi de justificar que fan alguna cosa per la patria que 'ls manté a pan y cuchillo.

Més en aquesta població s'ha presentat un cas nou, sense precedents, y bastant raro.

L'Almirall d'aquí no'n té prou de minar y remenar sense altra rahó que la seva voluntat; ha volgut introdurir una novetat, y aquesta es dictar una ordre, publicar un edicte, y després ell mateix infringir-lo tirant per terra las sevas mateixas disposicions.

¿Qué diu? ¿Que no ho creu?

Donchs escolti be y se'n convencerá.

Ab la data del 11 d'Abril se fixá en las portas de la Ajudantía de Marina un edicte en el que, referintse al sorteig de las calas para la pesca a la encesa y xàvegas, se dictaven varias disposicions en los 5 articles de que constava l'edicte de referencia, y 'l primer deya:

«El sábado, 22, traerán los patronos a esta Ayudantía los roles de las embarcaciones que hayan de usar y número de los boliches.»

Aixó, per lo clar y terminant, dona a compendre que sent la primera de las disposicions, els que no la cumplissin no tenian dret a pendre part en cap dels actes que en las altras se reglamentavan.

Donchs bé: lo nostre petit Churruca, no tenint en compte lo que ell mateix havia disposat, admet en lo sorteig y dona torn a una embarcació fantasma, tota vegada que no existia, y per lo tant no era possible que 'l seu patró presentés el rol tal com havia disposat lo senyor Méndez-Núñez, qui va admetre en substitució d'aquest document una escriptura de un constructor.

¿Que si hi varen haver protestas?

Ja ho crech.

¿Que si van ferli observar la ilegalitat ab que obrava?

Ja ho crech també.

Més de res va valer; res va poguer evitar que 'l senyor Cervera tirés endavant lo seu propósit, y ab tot y no poguerse fer constar enlloch en quin feli estava registrada y a quina matrícula perteneixia, va concedirse cala de torn a Port-Bou a una embarcació imaginaria.

Y encara que las malas llenguas diuen que si'l Sr. Gravina va fer aixó va ser per recomanació del seu company César, qui li interessava's resolués a favor d'un Patrici de Vila-Brú, altres diuen y aseguran que va interposarse entre aquest y 'l senyor Alcalá-Galiano alguna estampa ab el busto de Quevedo.

En altra carta, Sr. Director, li acabaré d'explicar. Es un cas curiós.

L'èxit obtingut per nostre darrer número extraordinari ha sigut tan gran que se'ns fa impossible donarne idea.

El mateix dia de la publicació a dos quarts de deu del matí ja no hi havia en nostra Administració un sol número; de manera que quan els delegats del Carbassó buyt van venir a fer el paquet ja no hi havia cap exemplar. La policia sols pogué incautarse dels gravats.

Al donar mercès al públich per la favorable acullida que dispensá a nostre extraordinari, las do-

ném d'un modo especial al Sr. Cónsul de la República de Cuba, per la amabilitat ab que's digna rebrens.

Per la promesa diària deuen estar enterats nostres llegidors de que la policia cumplint ordres del Governador va fer arriar una bandera cubana que'l Progrés Autonomista havia posat al balcó de son local social.

Relacionat ab aquest fet es lo d'haverse escrit per alguns súbdits cubans a sa Patria pera que allí s'hi fassi un meeting de protesta per la conducta de las autoritats espanyolas. En dit meeting s'acordará demanar al President de la República de Cuba que entauli la corresponent reclamació y exigeixi'l càstich dels causants d'un fet que'ls cubans consideren una injuria per sa Patria.

El President honorari del Centre Catalanista de Santiago de Cuba ha escrit a dita entitat encarregant que's fassi un meeting de protesta per la ofensa inferida a la República Cubana al fer arriar una bandera de dita nació que hi havia al balcó del Progrés Autonomista.

Nos diuen que durant la nit del dissapte passat la policia no descansà un sol moment vigilant els restaurants y las Asociacions catalanistas ab l'objecte de vigilar que no's fes cap sopar en commemoració del tercer aniversari de la independència de Cuba.

Ademés dels policia fixos n'hi havien d'altres que anavan seguint las entitats.

Dos amichs que s'van trobar al carrer de Fernando tingueren la següent conversa:

—¿Qué sabs que busca la policia ab tant misteri?

—Sí, busca sopars de duro.

Tant be que'ls hauria vingut trobarne un! Perque si á Barcelona's tiran bombas y's roba ab tot descaro al pich del dia y'ls timadors fan de las sevas, deu ser perque ab l'escàs jornal que tenen els policia no deuen poguer sopar més de quatre vegadas, y la debilitat es cosa que, com se sab, no deixa fer res.

Llums, taulas, cadiras, tinters, plomas, paper, sofà, bandera, nostres, tot, tot tremola á la nostra redacció. Y no n'hi ha per menys: figurinse que havem rebut la següent carta que deixem sense retocar pera que serveixi de model:

«Sr. Director de LA TRALLA.

Senyor Director: L'hi agrairé moltíssim que deixi d'atacar sens solta y volta, en lo diari que vosté dirigeix, d'atacar als carlins.

Aquets tenen malas bromas, de lo que n'han donat provas, y prou podria ser que no fos vosté l'últim que n'hi gastessin alguna.

S. S.—H. F.—Un catala CARLISTA.»

Y es clar que tremolém! Perque aquest senyor que amaga'l nom y no diu ahont viu ha de ser molt valent.

Tant que pera donarli ocasió de demostrar la seva valentia publicarem dintre pocas setmanas un article que tenim en cartera fa algun temps. Se parla dels carlins y cregui que li agradará.

Pera que's vegi la gran sabiesa dels sabis tan sabuts de Madridi cerebro de España, y lo molt que se han corregit d'ensà de la desfeta colonial, copiém un tros d'un escrit del Sr. Fiscal del Tribunal Suprem. Diu aixís: «... los delitos cometidos en Fernando Póo han de ser juzgados ante la Audiencia de Las Palmas, y como que la distancia es de 2.800 millas, huelgan los comentarios.»

Jo no sé si'ls comentarís huelgan. Lo que sé es que qui huelga son els sabios llegisladors de Madridi cerebro de España, y que ja comensa a ser hora de que'ls catalans els coneixin y obrin com cal.

El ministre de la Governació ha dit que la crisis agraria s'agrava á Andalucía y que dintre tres mesos será gravísima, perque no sols s'han perdut las collitas, sino que faltarán llevores para las sémbras, lo qual fará qu'el compliqui'l problema de las subsistencias en aquella región per falta de trevall.

Tot lo qual no ea res més que un toch d'atenció perque's preparin suscripciones pera mantenir als tocaores y als bailaores. No fos cas que se'n perdés la mena en la terra de Maria Zantixima.

L'altre dia á Russia al embarcar soldats pera anar á morir al escorxador de la Mandxuria, un d'ells se va resistir y l'oficial que'ls manava li va fer saltar el cervell d'un tret de revólver.

Y l'avi Brusí deya que'l tal oficial cumplió con su deber! ¡Cafre!

S'ha atansat á nostra redacció una comissió de cubans demanantnos autorisació pera fer una segona edició á Cuba del número extraordinari de LA TRALLA dedicada á commemorar la proclamació de aquella República. No cal dir que varem agrair de tot cor aquells desitjos, autorisant gustosos la reproducció.

Lo Rector d'aquesta Universitat, lo Dr. Rodríguez Méndez, ha deixat sas idees d'igualtat pera convertirse en senyor feudal de la plassa de dit centre docent.

Ab motiu de la festa del Centenari del Quixot, efectuada lo matí del dia 9, vegerem son carruatge,

cavalls y demés, apostats tot lo matí al passeig destinat als ciutadans y no de las cavalleries com li corresponia.

¡Ah! á la porta del edifici hi havia un estol de guardias municipals de cavall y de peu de gran gala: suposém los manaria posarshi lo Sr. Batlle pera fer complir las Ordenansas municipals.

¿No li sembla, senyor Lluch, que per honrar á un home no hi ha necessitat de deshonrar á tota una ciutat escarnint las Ordenansas aprovadas per tot un Consistori?

La recullida del número ha sigut molt general. Molts de nostres corresponsals nos escriuen participantnos que'ls empleats del Ajuntament varen pagar á segrestar números.

Per aixó serveixen els Ajuntaments que elegeix el poble.

¡Vergonya per ells y pels qui'ls votin!

He rebut una carta dihentme que á la Fraternitat de Gracia son bastants els dissatpes que s'hi juga fins á las 2 ó las 3 de la matinada.

Una cosa diré al denunciante: y es que tal fet succeix bastant sovint en altres Fraternitats que no son de Gracia. Aixís es que lo que'm diu es cosa corrent. No'n fassi cas y Pensi que may com are podrá dirse ab més rahó alló de: *entre bobos anda el juego*.

D'una manera ó altra se'ls ha de fer deixar els quartos als obrers.

L'ex-regidor Sr. Burrull en lo Casino Provensal Instructivo, avans Casino Colon, jugant al tute va pagar una bofetada á un obrer.

Aquest Sr. Burrull es un fraterno de primera que á cada moment parla de república, lo qual no priva que's porti á tall de rey abso'ut quan tracta ab obrers y no s'es en época electoral.

Perque ja veurán com quan tindrán ganas de ser regidor tot será amanyagar als mateixos obrers que are bofeteja públicament.

Felicitem á dit senyor per la valentia, y per acabar permeti que li preguntem si tal manera de portarse l'ha apres a La Publicidad ó be á La Dinastia, diari que vosté ja coneix, perque's publicava en el bon temps d'en Planas y Casals y vosté hi estava suscrit.

Ab tots els respectes siga dit: Segons noticias el distingit Sr. Fiscal de S. M. en aquesta ciutat anirà á estiuhejar del 15 de Juliol al 15 de Setembre.

Desde are li desitjem bon viatge y li manifestém que sentiriam molt no tornés, donchs á LA TRALLA li convé que'l Sr. Pozzi ocupi in æternum el càrrech que té actualment.

El País, de Madrid, diu que'ls catalanistas son fruto de la ignorancia y del clericalismo.

Dintre pochihs dias, senyors estúpids del País de l'Olla, vos vonarem ocasió de provarho.

Per avuy sols vos dihem: ¡Espanyols! Espanyols!

Parlant del sopar que havia de celebrarse en commemoració de la República Cubana, sopar que fou prohibit per nostre estimat y simpátich senyor Gobernador civil de la provincia, diu La Publicidad que més valdria en lloch de tals prohibicions que's portessin al pal als causants de la pérdida de las colonias.

Conformes. Y per nosaltres que no estigan. Encare que tindriam el sentiment (?) de veurerhi en primer terme á tots els homes del esmentat diari.

El comers de Barcelona's creu que ja que ell paga las obras del Port y té una Junta d'obras del Port, que aquésta mana y disposa.

Que'n va d'equivocat el comers de Barcelona.

Qui mana y disposa es la gent d'allá, del cerebro de España.

¿Vol el comers un comprovant?

Allá va.

Desde que's comensaren las obras de la escollera de Llevant que naviers y capitans y marinos y práctichs reclaman una boya lluminosa que marqui l'extrem mitjorn de la escollera.

Lo Sr. Comandant de Marina, l'enginyer de las obras, la Junta d'obras, las Asociacions náuticas, el nostre colaborador Sr. Fontcuberta en sos escrits El Port de Barcelona, tots á veu plena han demanat y suplicat al cerebro de España que's posés la boya lluminosa á fi d'evitar desgracias.

Y el cerebro com si sentís ploure.

¡Shagués demanat el posar una plassa de toros! Comers de Barcelona... ¿Quousque tandem?

Si be, la veritat es que en el pecat d'haver posat sastres y sabaters en la Junta d'obras, en contes de homes de mar, hi portas ben be la penitencia.

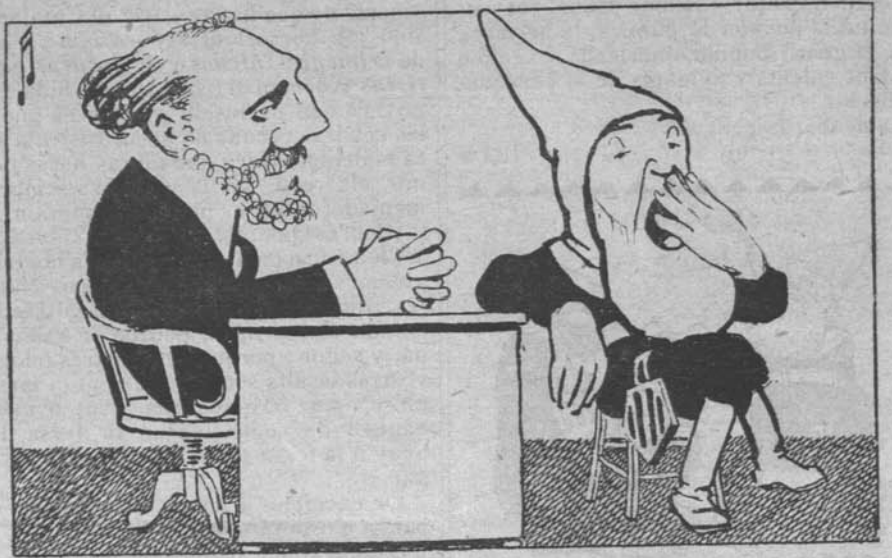
D'aixó no tota la culpa es de Madridi.

A cada hù lo seu.

La consecuencia fraterna es colossal. Vegin si no.

La comissió encarregada de fer las bases pera'l concurs d'aprenents és fraterna, y entre ditas bases n'hi ha posat una que prevé que'ls que prenguin part en el concurs han de presentar la fé de baptisme. De manera que'ls que siguin batejats ho tindrán tan be com vulgun; però'ls que seguint las prácticas lliurepensadoras que'ls predican s'hagin inscrit al Registre civil no podrán pendre part en

La situació actual

El guapo. — Hombre, hombre...

El nano. — Vaya, vaya...

el concurs, perque una cosa es una fé de baptisme y un'altra un certificat del Registre.

¡Oh la consecuencia fraterna!

¡Oh'l lliurepensament dels frateros!

¡Clericals! ¡jesuitas! Are sí que crech que la mano oculta de la reacció existeix. Vosaltres deveu formarne part.

VIC y ME.

DE FORA

Granollers

Sr. Director de LA TRALLA.

Que'ls catalanistas som entusiastas de l'igualtat es una veritat tant grossa com grossa es la mentida de la construcció de la Casa del Pueblo; y perque ho som no puch menys que dirigirme á n'aqueixos senyors frateros de la Plassa de la Corona y dirlosi que ja que ells desvergonyidament varen concedir als autonomistas lo titol de la catalanista orden de farsantes acanallados, segons frase de aquell periódich petaner d'aquesta localitat, jo no vull ostentar un calificatiu tan honorífich contrari á l'igualtat sense concedir també á n'ells la republicana orden de farsantes acanallados, honor que s'el tenen ben merescut, perque respecte á lo de farsantes, son gent que per el seu dir es menjarian cleró á cada hora d'apat y en cambi deixan anar fillas sevas al Colegi de las Monjas Carmelitas y noys al del Sagrat Cor de Jesús com aquell conseqüent del carrer de Santa Elisabet, gent que ab tot el seu republicanisme felicitan al candidat caciquista senyor Barangé per son triomf electoral com aquell de l'altre banda de la riera, gent que posan fanals y llenols al balcó el día de la celebració del Dogma de l'Immaculada com aquell fabricant de turrons que vesteix tan cossat y viu á la plassa del Oli, gent que quant no te diners pera pagar trimes tres de contribució s'en va ab un parell de fills á cada banda á casa d'en Miquelot de las pistolas, cacich per successió, com aquell impressor, clavataire terrissí, quincaller, estanquer, periodista etc. etc.

Y are prou perque m'allargo massa, y per altre part hi ha mes temps que... ganas de fer la rrre-volució.

PERICO DE LOS PELOTES.

Premiá de Dalt

Sr. Director de LA TRALLA.

Benvolgut senyor Director: Are sí que ha arribat l'hora de tenir avisat algún metje frenopátich, perque nostre redemptor Barrut de cada día está més desmanegat, y convé posarli freno, donchs de no ser aixís, d'un moment al altre pot succehir un correu-cuyteu, que ni tant sols la frenopatía hi siga á temps.

Vegis sino:

Ja recordará que en la anterior li contava el desmanegament que tingué al fer entrega de la... dallons del dipòsit del matader á un seus redimits, per més que ab escriptura pública consti que es propietat del que cedi el terror ahont está l'escorxador y'l dit dipòsit.

Donchs aquí té, senyor Director, un altre cas de desmanegament:—Quan s'encausá al feridor de LA TRALLA (del noy que la vent) se llegí al Ajuntament un ofici de que'l feridor quedava suspés del càrrech. Donchs are, sens fer llegir l'ofici de restitució, se presentá aquell Barba-Mech al Ajuntament y per més que 'ls regidors li demanaren al redemptor que los llegís la re-titució, ell se trobava tant desmanegat, que'ls regidors no tingueren més remey que protestar de tal intrusió y retirar-se del saló.

Já abans d'aquets desmanegaments hi va haver un metje, que al veure que contra'l parer de la comissió d'obras públicas donava permís á un astorrell que refila mellor que cap canari, perque construis una paret fora de línia; ja va dir aquell metje: «Las barbas li xuclan el cervell», y que aixó deu ser veritat ho veyém y toquém are mateix, ab motiu de la tradicional festa dels Apóstols, comet cada desmanegament, que tothom del poble diu: «Si la família no veu que va desorientat, perque á pesar de

tot, ell, *prodomo sua*, aixó es, procura per casa seva», pero en cambi, no regoneixen que com á batlle, per administrar lo del comú, ho fa tant malament y, no obstant, aixó ho tenen per *peccata minuta*; jo'ls hi diré: *Quantum mutatus ab illo*, y perque no hagin d'anar á Sal·manca, sápigam que aixó vol dir:

Que avuy el tal Barbut no es res del que ha sigut.

Per lo tant, crech de serio que es cas de concien-cia que'l fassin visitar per en Franquesa, de Mataró, ja que hi tenen prou franquesa; no sigui cas que'l senyor Governador se'n adoni de que tot lo de Premiá de Dalt

Que's refereix al Ajuntament n'es un gran desmanegament, y tinguessim de veurer á tot un patriarca tancat en algún institut frenopátich, ó en altre pitjor lloch:

No voldria que lo que inserto fos: Vox clamantis in deserto....

Ja que'l desmanegament ha pujat de tó desde la festa dels Apóstols, que no podent passar la seva, feu un meeting y allí's mogué tal tempestat, que poch després pedregá en la vinya d'un pobre sastre, perque prengué be la mida del Barbut.

Jerusalém, Jerusalém, com més aném menys valém.

MAR VII

◆◆◆

Sallent

Sr. Director de LA TRALLA.

Molt Sr. meu: Pera posarlo al corrent de lo que passa en aquesta vila'm prenc la llibertat de tornarli á escriure.

En primer lloch l'Alcalde malalt y la Junta de reformas socials sens constituirse, y degut tal volta á n'aixó la lley del descaus dominical hi han quatre ó sis que's proposan ferla abolir burlantse del Sr. Alcalde y de la demés població que ab gust la complia.

Per model de complirla hi ha la Cooperativa, carrer Nou y carrer del Cos, fent excepció del senyor Riera y del Sr. Morera, que tancan quan los hi convé. Després de botigas de robas hi ha la célebre Mocadoret, que's permet tenir la roba extesa á fora, burlantse dels que tancan y del Sr. Alcalde y no donantse li que's agutzils el vegin, perque se veu que son molt curts de vista.

Després hi ha que'l diumenge passat l'establiment de comestibles del Sr. Sitges despatxava com si tal cosa; la fundició anomenada Fassit té la barra de fer trevallar cada festa als setmanals.

M'han assegurat que s'han fet algunas denuncias que donarán lo seu resultat si'l próxim diumenge tornan á fer lo mateix, cosa que me n'alegraré molt que'l Sr. Alcalde dongui una bona lliçó á molts macos d'aquesta vila.

Un tintorer

Cartera de Comunicacions

J. O. de Gracia.—No té interès.

Sanch de pus-a.—Si no passa la oportunitat anirà.

Un Carca (Callella).—Anirà la seva carta.

J. C. Repartidor. No es publicable.

F. Valls Spinosa.—Es difícil dirli'l per que desde aquesta secció.

Aucellet de Sans.—Gracias.

E. G. C.—Resulta massa ofensiu.

Ceballot bis.—Anirà en la secció de Fuetadas.

R. H. E. (Vilassar).—Anirà.

Un Peix de tralla.—No té interès.

Julí Palau.—No va.

Un llauener.—Ha passat la actualitat.

Un vigatà.—Es massa llarch.

Un que hi era (Vich).—Id. id.

Peret Moliné.—Anirà.

Panxo Cuba.—Rebuda sa postal. Mercés.

J. Jaumeandreu.—Va un dels articles. Mercés de las felicitacions. Passo á l'amich Delclot la seva pregunta. El de Cuba no hi va cábre.

F. de V. Torelló.—Rebuda la carta. Visca alló.

Maria Pellicer y Sala.—Gracias. Tot esta bé. Avuy ne publiquém un. Ja veurá'l cambi que resulta mes aprop de la realitat.

Cartera d'Administració

P. P. P. Manlleu.—Rebuts sagells. Pagat fins al núm. 111.

(Faltan cartas per contestar).

Imp. LA RENAISSANCE, Xuclá, 13, baixos